

γει ὁ νυκτοφύλαξ τὴν πορτοῦλα καὶ ἐπιστορέφει τρέχον. Εἰς τὴν στορφήν τοῦ δρόμου, πλησίον τῆς μεγάλης δαυδροστοιχίας, ἀκούει βήματα ταχέα, καὶ κίποιος τὸν ἐρωτᾷ μὲ συνιστικὴν φωνήν·

— Εἶσαι ὁ Τιμοφεί ; Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Μίτις ;

Τρέχων ἀπομακρύνεται καὶ ἀφου διετόρεξεν ὅλην τὴν μεγάλην δαυδροστοιχίαν, παρετήρησεν εἰς τὸ σκότος μία μικρὰ θολή φωτιὰ. Ὅσον πλησιάζει πρὸς αὐτὴν τόσον περισσότερον ἀδύμηναί, τόσον περισσότερον προαισιθάνεται κακί.

— Ἡ φωτιὰ φαίνεται νὰ ἦναι στὴν ἐκτέρησι, ἀπέειπα. Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖ;... Κύριε ἐλέησον! Παναγία μου! ἔτσι εἶναι...

Ἐνα λεπτὸν στέκεται ὁ νυκτοφύλαξ ἐπιτορὸς εἰς τὸ σκοτεινὸν παράθυρον καὶ κοιτάζει μὲ φρίκην εἰς τὸ ἱερὸν... Τὸ μικρὸ κροῖ, τὸ ὁποῖον ἐλησιμόνισαν οἱ κλέπται νὰ σβύσουν, ὑποτόρεφει ἀπὸ τὸ φῶσιμα τοῦ ἀνέμου τοῦ εἰσδύοντο ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ οἴεται θολὰς ἐρυθρὰς κηλίδας· εἰς τὰ τῆδε κἀκεῖσε κείμενα ἱερὰ ἀμίλια, εἰς τὸ ἀναποδογυρισμένον ἐρμάριον, καὶ εἰς τὰ ἀμέτρητα ἔχη τῶν πελμάτων καθ' ὅλον τὸ ἱερὸν καὶ τὴν ἱερὰν τράπεζαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ οὐρλιζέων ἀνεμὸς διασπείρει τοὺς ταχέας καὶ ἀτάκτους ἴχθους τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου εἰς τὸ Νεχροταφεῖον.

(Μετάφρασις)

N. X. T.

Ἡ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ ΣΤΟ ΔΡΙΣΚΟ

Τὸν ἴσκιον του θεωροῦν συχνὰ ἄπὸ Λοῖζο
Τῆς Τέχνης τοῦ Καλοῦ μεγάλο θρήσκο,
Τὴ νύχτα μοναχὸς νὰ τριγυρίζῃ
Λόγια σοφά, περίσσια νὰ σκορπίζῃ.

Ὁμιέ! Τί νᾶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν βροῖσκω
Ρωτοῦσα τὸ γλωμὸ τῆς νύχτας δίσκο,
Ρωτοῦσα καὶ τὸ δίσκο ποῦ χωρίζει
Τὸ φῶς του τὴν ἡμέρα, τί γνωρίζει.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀτέλει στο τὸ βάθος
Τοῦ Ἄγνωστου τριγυροῦσα ἀποσταμένος
Θαρρῶντας μήπως ἡ Ζωὴ εἶναι λάθος.

Τὴ γνώση, τὴν Ἀλήθειαν ἐδῶ τὴν εἶδα,
Σ' ὀμορφο κόσμῳ ζῆς φωτολουσμένος
Ἄν σκοτωθῆς γλυκὰ γιὰ τὴν Πατρὶδα.

ΝΑΣΑΝΑΝΑ ΔΩΜΕΡ ΕΓΓΙΝΗΣ